

Niet voor kleintje vervaard

EDDY CARDOL SPREEKT WOORDJE MEE IN DOMEIN VAN STERKE MANNEN

DOOR MARCO KNIPPEN

HEERHUGOWAARD - De Highland Games. Domein van sterke mannen. Verzamelnaam voor fysieke krachtproeven. Om een woordje mee te spreken, moet je niet voor een kleintje vervaard zijn. Eddy Cardol heeft inmiddels aangetoond van wanten te weten.

Het was in 2004 dat de nu 29-jarige Heerhugowaarder met de onorthodoxe meerkamp kennis maakte. „Ik zag op televisie beren in gerate Schoone kilts de ene na de andere fysieke grens verleggen. Dat wil ik ook, dacht ik. Ik ben eens gaan informeren en kwam er achter dat er in Nederland een heus wedstrijd-circuit bestond.”

Eert daarop maakte Cardol zijn debuut. „Een vuurdoop op een boeren erf in Friesland. Prachtig vond ik het, ik was meteen verkocht.”

Cardol genoot van de ongedwongen sfeer, waarin gezelligheid gelijk trod hield met het leveren van topprestaties. „Precies zoals ik het graag zie. Een wedstrijd zonder opsmuk, maar wel een waar op het scherpst van de snede wordt gestreden.”

Hoe anders was hij het in de atletiek gewend, de sport waarin Cardol als kogelstoter zijn sporen heeft verdiend. „Alles is er strak geregisseerd, regeltjes voeren de boventoon. Het is een keurslijf dat me gestolen kan worden. Het liefst stoot ik de kogel een paar leer weg en smeet ik 'm weer.”

Raakvlakken

Een vreemde eet in de bijt was Cardol allerminst. Zeker in internationaal verband is de Highland Games een geliefd toeluchtsoord voor de geweldenaren onder de atleten. Immers, raakvlakken met de moeder aller sporten zijn er oontgenzeggenlijk. De link tussen steenstoten, verwerpen en hamerslingeren met kogelstoten, discuswerpen en kogelstoten is bijvoorbeeld zo geleed.

Volgens de overlevering werd de High and Games in de elfde eeuw in Schotland geboren. Al snel werd het een jaarlijks terugkerend evenement. Slechts tussen 1746 en 1781 werd het verboden, omdat het spelen van de doedelzak, het dragen van een kilt en samenscholing van mensen uit den boze was. Een stille dood stierf het allerminst, want nadien werd de draad weer opgepakt. Inmiddels is de traditionele krachtmeting niet meer weg te denken uit de Schotse samenleving, behoort het tot het cultureel erfgoed.

Wordt het in de bakermat als een nationale volksport beschouwd, op het Europese vasteland en in Noord-Amerika draagt het een meer folkloristisch karakter. Desondanks is Schotland inmiddels overvleugeld door de Verenigde Staten. In Grandfather Mountain in Carolina komen jaarlijks vijftigduizend mensen op de Highland Games af. Het Schotse paradepaardje, The Cowal Highland Gathering, steekt daar met zo'n tien-duizend toeschouwers schril tegen af.

Het zijn twee wedstrijden die Cardol slechts van horen zeggen kent. Niettemin proefde hij al eens van de entourage in Schotland, het-

Eddy Cardol, poserend met boomstam en aan het gewichtwerpen.

ZOMERKONINGEN

Zomerkoningen is een zomerse serie over bijzondere buitensporters. Aflevering 9 en slot: Eddy Cardol en zijn passie voor de Highland Games.

geen hij als een 'warm bad' ervaert. „Je hoeft daar tenminste niet uit te leggen wat je doet. Als je zegt dat je aan de Highland Games meedoet, oogst je respect en bewondering.” In Nederland levert zo'n opmerking meestal meewarige blikken op. „De standaardvraag die je dan

krijgt voorgelegd, is: 'Oh, dus je probeert vrachtwagens van hun plek te trekken.' Verwonderlijk is het mischien nog gereëens. Want Wout Zijlstra, de pionier van het eerste uur, werd in het verleden meermaals gekroond tot sterkste man van Nederland en zelfs de wereld. „Maar bij de Highland Games komt er veel meer bij kijken”, doceert Cardol. „Het is niet zo dat de sterkste altijd wint, dat louter explosiviteit de doorslag geeft. Om te excelleren moet je een goede techniek aan een hoge snelheid en gedoseerde kracht weten te koppelen.”

Foto's: iFoto/Tom Ruller & HDCMedia

Voor Cardol is het nog altijd een ontdekkingsreis. Want ieder onderdeel – steenstoten, verwerpen, hamerslaggen, gewichtwerpen en paalwerpen – vergt een andere benadering en aanpak. „Pas als je het vaak doet, leer je de fijne kneepjes.” En juist daaraan schortte het bij Cardol. „Vanwege een lieblesure was 2006 een verloren jaar.”

Pas vorige week maakte hij weer zijn opwachting. Bij het open Nederlands kampioenschap in Appelscha omlijstte hij zijn rentree met een podiumplek. Een prestatie die hij afgelopen weekende in het Belgische Destelbergen kopieerde.

Opnieuw legde hij achter de ongevaarlijke Belg Tommy de Bruijn en landgenoot Hans Lolkema beslag op het brons. „En dat terwijl m'n lichaam rustig was.”

Omdat adel verplicht, won Cardol uiteraard het steenstoten. Maar ook bij het paalwerpen, of zoals 'boom flppen' zoals hij het zelf noemt, liet hij zich gelden. Alleen hij, De Bruijn en Lolkema slaagden er in de boomstam omhoog te gooien, in de lucht te laten kasselen en loodrecht te laten neerkomen. „Ligt-ie op twaalf uur, dan is het kassa. Dat lukte De Bruijn. Lolkema kwam tot één voor twaalf en ik gaf tien minuten toe.”

Of het – ondanks de opstakers – echter tot nieuwe uitbarstingen komt, valt te bezien. Want Cardol jaagt vanaf nu een groter doel na. In de schaduw van Rutger Smich wil de Nederlandse nummer twee van het kogelstoten een startbewijs voor de Olympische Spelen in Peking bemachtigen. „De eis is 20,30 meter, terwijl m'n persoonlijk record 19,18 meter bedraagt. Dat lijkt een grote marge, maar zo beschouw ik het niet. Zeker niet als ik me er voltiids op kan gaan storten, al moeten zich nog wel enkele sponsors aandienen”, aldus Cardol, die in het dagelijks leven technisch tekenaar op Schiphol is.